

се въ съзвучия отъ напѣви и багри, люлѣеше въ нѣкакво лудо опиянение цѣлата равнина.

Зашеметенъ, Даскала легна върху тревата на слога, сѣкашъ въ нѣкаква люлка. Класове се наведоха надъ него, слънчевиятъ блѣсъкъ затвори очитѣ му. Каква странна тишина! И въ нея той ясно чуваше тайнствения животъ на майката земя, която разработена навсѣкжде съ толкова трудъ и [потъ, бѣше се превърнала въ безбрѣженъ океанъ отъ цѣфнали надежди.

Далеченъ гласъ се понесе. Последва другъ — но продължителенъ. Даскала се опомни — викаше го дружината му тамъ при рѣката. Но той се не помръдна — бѣше омагьосанъ отъ тържеството на пролѣтъта.

